

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Státní statek Jeneč, státní podnik v likvidaci, IČ 00016918**
sídlem Třanovského 622/11, 163 04 Praha 17 - Řepy
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Machem
sídlem Viktora Huga 377/4, 150 00 Praha 5 - Smíchov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2020, č. j. 47872/20/5100-31462-711896

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16. 12. 2020, č. j. 47872/20/5100-31462-711896, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám JUDr. Tomáše Macha, se sídlem Viktora Huga 377/4, 150 00 Praha 5 - Smíchov, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručitou Krajskému soudu v Brně 14. srpna 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. prosince 2020, č. j. 47872/20/5100-31462-711896, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 29. května 2020, č. j. 2897315/20/3005-70461-706423.
2. Napadeným rozhodnutím žalovaný jakožto příslušný správní orgán dle § 114 odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správce daně, kterým byla dle § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, v rozhodném znění ve spojení s § 147 daňového řádu stanovena daň z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2020 ve výši 69 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Předně žalobce v podané žalobě vyjadřuje nesouhlas se závěry žalovaného, proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Prvním okruhem žalobních námitek upozorňuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek odůvodnění.
4. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka aplikace a interpretaci právních předpisů, které se vztahují na posuzování jednotlivých nároků na osvobození od daně. Žalobce je přesvědčen, že ve vztahu k dotčeným pozemkům mu nevznikla povinnost podat daňové přiznání ani uhradit daň. Dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí musí být pro osvobození od daně splněny dvě podmínky: (1.) jedná se o nemovitou věc ve vlastnictví státu, (2.) která není užívána k podnikání. Tyto znaky je nutné posuzovat v materiálním smyslu, tedy je nutné posuzovat skutečný účel užívání dotčených nemovitých věcí. Zároveň tak upozornil na skutečnost, že zatímco u některých pozemků žalovaný materiálně posuzoval osvobození dle § 4 odst. 1 písm. l) a o) zákona o dani z nemovitých věcí, v případě osvobození dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí postupoval ryze formalisticky.
5. Nadto shrnuje, že není sporu o tom, že nemovité věci jsou ve vlastnictví státu. Základní charakteristika daňového subjektu (jakožto státního podniku) spočívá v tom, že nemá svůj vlastní majetek, ale disponuje pouze právem hospodařit s majetkem státu. Proto je pro posuzování případu rozhodné, jaký je skutečný účel užívání dotčených pozemků, tedy zda jsou užívány k podnikání či nikoli (resp. pronajímány nebo propachtovány). K tomu zdůrazňuje, že již 1. ledna 2009 vstoupil do likvidace, která i nadále probíhá, přičemž již před vstupem do likvidace došlo k výmazu činností, které představují podnikání ve smyslu § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Žalovaný nesprávně dovozuje, že žalobce i nadále podniká, a to na základě jeho úvahy, že uvedené činnosti jsou v obchodním rejstříku zahrnuty v části „předmět podnikání“, aniž by zkoumal skutečnou povahu uvedených aktivit.
6. Považuje argumentaci žalovaného, který se v případě možnosti osvobození pozemků od daně z nemovitých věcí dle § 4 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí přiklání ke zkoumání otázky subjektu, zatímco v případě možnosti osvobození pozemků od daně z nemovitých věcí dle § 4 písm. l) a o) zákona o dani z nemovitých věcí je dle jeho názoru rozhodující otázka věcná, aniž by takový postup zákon o dani z nemovitých věcí umožňoval, za nepřezkoumatelnou. V průběhu řízení byla navržena řada důkazních prostředků. Jednalo se např. o výslech Ing. V. M., J. T., současného likvidátora Mgr. R. P.,

bývalého likvidátora Ing. V. Č. atp. Žalovaný však tyto důkazy odmítl jako nerelevantní, aniž by tento postup řádně zdůvodnil, přestože je dle žalobce nepochybné, že právě tyto navržené důkazní prostředky jsou způsobilé prokázat, že pozemky nejsou využívány k podnikání. Nakonec odkazuje k rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci v obdobné věci ze dne 18. prosince 2019, č. j. 65 Af 20/2019-35, ze dne 20. prosince 2019, č. j. 65 Af 22/2019-34.

III. Další vyjádření účastníků

7. Žalovaný v rámci svého vyjádření doručeného zdejšímu soudu dne 13. dubna 2021 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. V replice, doručené zdejšímu soudu dne 11. 8. 2021, žalobce setrval na svých námitkách a nadále navrhoval zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
9. Podáním ze dne 11. 8. 2021 sdělil žalovaný soudu, že bude z jeho strany podán podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí dle § 121 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a následně podáním ze dne 22. 8. 2021 navrhl žalovaný přerušování řízení o žalobě v souvislosti s tím, že z jeho strany byl podán podnět k nařízení přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dle § 121 a násl. daňového řádu, neboť žalovaný dospěl na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2021 ve věci sp. zn. 6 Afs 109/2021 k tomu, že napadené rozhodnutí je založeno na podstatných vadách řízení, které mají za následek jeho nezákonnost. K záměru žalovaného podat podnět na přezkoumání rozhodnutí sdělil žalobce soudu, že s ohledem na procesní stav řízení a s ohledem na judikaturu jak Nejvyššího správního soudu, tak i krajských soudů jsou splněny podmínky pro rozhodnutí věci bez zbytečného odkladu a naopak nejsou splněny podmínky pro přerušování řízení s tím, že nelze opomíjet zásadu rychlosti a plynulosti soudního řízení a legitimního očekávání žalobce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Ze správního spisu poskytnutého zdejšímu soudu žalovaným vylýnuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, tyto podstatné skutečnosti.
12. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce měl k datu 1. ledna 2020 v oblasti územní působnosti správce daně právo hospodaření s nemovitými věcmi ve vlastnictví České republiky, které jsou evidované na následujících listech vlastnictví: č. 702 pro obec a katastrální území Jedovnice, č. 561 pro obec Brno a katastrální území Komárov, č. 4845 pro obec Brno a katastrální území Židenice.
13. Dne 30. 1. 2019 bylo prostřednictvím datové schránky doručeno správci daně přiznání k dani z nemovitých věcí na rok 2020, ve kterém žalobce u všech výše uvedených nemovitých věcí uplatnil osvobození od daně z nemovitých věcí dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí, tj. vyčíslil daň ve výši 0 Kč.

14. Po přezkoumání podaného daňového přiznání vznikly správci daně pochybnosti o správnosti, pravdivosti a průkaznosti údajů týkajících se základu daně a daně, proto zaslal dne 17. 3. 2020 žalobci výzvu k odstranění pochybností (č. j. 518942/20/3005-70461-706423). Konkrétně se jednalo o pochybnosti týkající se uplatněného osvobození u uvedených pozemků dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí.
15. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce pochybnosti neodstranil a uvedené skutečnosti zaznamenal v úředním záznamu dne 7. 4. 2020 (č. j. 1544400/20/3005-70461-706423). Na základě ukončeného postupu k odstranění pochybností správce daně stanovil daň z uvedených nemovitých věcí na rok 2020 platebním výměrem ze dne 29. 5. 2020 (č. j. 2897315/20/3005-70461-706423) ve výši 69 Kč.
16. V rámci nalézacího řízení správce daně neshledal naplnění podmínek pro osvobození od daně dle § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí neshledal.
17. O jednotlivých námitkách soud uvážil následovně.
18. Předně se však zdejší soud vyjádří k návrhu na přerušení řízení dle § 48 odst. 3 písm. a) s. ř. s., dle kterého předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže zjistí, že ve věci byl podán zákonem připouštěný podnět nebo návrh na změnu nebo zrušení rozhodnutí nebo takové řízení bylo zahájeno. Soud vzal na vědomí jak návrh žalovaného, tak i skutečnost, že žalovaný v důsledku judikatury správních soudů podal podnět na nařízení přezkoumání napadeného rozhodnutí, avšak, jak již sdělil žalovanému v přípisu ze dne 17. 8. 2021, v nyní rozhodované věci jsou splněny veškeré procesní podmínky pro rozhodnutí věci. S ohledem na zásadu procesní ekonomie nepovažoval soud za nutné vyčkávat rozhodování správního orgánu v situaci, kdy je jednak toliko učiněn podnět k nařízení přezkoumání a zároveň existuje zcela jednoznačná rozhodovací praxe správních soudů v otázce předmětu řízení. Postup dle § 48 odst. 3 písm. a) s.ř.s. je možností, nikoliv povinností soudu, přičemž v nyní projednávané věci není žádný racionální důvod v situaci, kdy existuje jednoznačný právní názor na posuzovanou věc, který žalovaný navíc akceptoval, vyčkávat dalšího postupu správních orgánů a oddalovat tak meritorní přezkum napadeného rozhodnutí a nadále nutit prostřednictvím přerušení řízení žalobce vyčkávat na rozhodnutí věci.

K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

19. Prvním okruhem žalobních námitek žalobce upozorňuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek odůvodnění. V průběhu řízení byla navržena řada důkazních prostředků jako např. výslech Ing. V. M., J. T., současného likvidátora Mgr. R. P., bývalého likvidátora Ing. V. Č. atp. Žalovaný však tyto důkazy odmítl jako nerelevantní, aniž by tento postup řádně zdůvodnil, přestože je dle žalobce nepochybné, že právě tyto navržené důkazní prostředky jsou způsobilé prokázat, že pozemky nejsou využívány k podnikání.
20. Krajský soud se tedy nejdříve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by musel rozhodnutí žalovaného zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
21. Napadené rozhodnutí netrpí nesrozumitelností ani nedostatkem důvodů rozhodnutí, tudíž je přezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgán vycházel, které skutečnosti považoval za rozhodné a jak tyto skutečnosti

právně hodnotil. Co se týče žalobcem navržených důkazních prostředků, těm se žalovaný věnoval v bodě 34. – 38. napadeného rozhodnutí, přičemž uvedené části napadeného rozhodnutí shrnují i důvody, proč žalovaný tyto důkazní prostředky odmítl jako nerelevantní pro právě posuzovaný případ. Žalovaný především uvedl, že osvobození od daně z nemovitých věcí se vztahuje k samotnému subjektu, jemuž nemůže být poskytnuto, pokud je podnikatelem. Z tohoto důvodu správce daně nepovažoval předložené důkazní prostředky za prokazující, že nemovitost neslouží k podnikání. Nelze tedy říci, že by postup žalovaného nebyl odůvodněn.

22. Na základě výše uvedeného tak soud vyhodnotil námitku nepřezkoumatelnosti jako nedůvodnou.

Ke splnění podmínek pro osvobození od daně

23. Předmětem sporu v právě posuzovaném případě je otázka, zdali se na výše jmenované nemovité věci vztahuje nárok na osvobození od daně z nemovitých věcí dle § 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí. Žalobce zastává přesvědčení, že v případě osvobození dle § 4 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí je nutné posuzovat skutečný účel užívání dotčených nemovitých věcí. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí vycházel z právního názoru, že osvobození se vztahuje k samotnému subjektu, jemuž nemůže být poskytnuto, pokud je podnikatelem.
24. Dle § 2 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí jsou předmětem daně „*pozemky na území České republiky evidované v katastru nemovitostí*.“
25. Dle § 3 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí je „[p]oplatníkem daně z pozemků *vlastník pozemku*.“
26. Dle § 3 odst. 2 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí „[p]oplatníkem daně z pozemků je, *jde-li o pozemek ve vlastnictví České republiky, 1. organizační složka státu, státní příspěvková organizace, státní fond, státní podnik nebo jiná státní organizace, které jsou příslušné hospodařit nebo mají právo hospodařit s majetkem státu, 2. právnická osoba, která má právo užívat tento pozemek na základě výpůjčky vzniklé podle zákona upravujícího některé užívací vztahy k majetku České republiky*.“
27. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí „[o]d daně z pozemků jsou osvobozeny *pozemky ve vlastnictví České republiky*.“
28. Dle § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí „[p]ozemky uvedené v odstavci 1 písm. a) jsou osvobozeny od daně z pozemků, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány; jsou-li tyto pozemky pronajaty nebo propachtovány obci, kraji nebo organizační složce státu anebo příspěvkové organizaci, jsou osvobozeny za předpokladu, že nejsou užívány k podnikání. Pozemky uvedené v odstavci 1 písm. d) až g), l), r), t) a u) jsou osvobozeny od daně z pozemků, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány. Pozemky uvedené v odstavci 1 písm. a), b) a t) jsou osvobozeny od daně z pozemků, není-li k nim zřízeno právo stavby.“
29. Odborná literatura ve vztahu k osvobození od daně z nemovitých věcí dle odst. 1 citovaného ustanovení uvádí, že „[o]d daně z pozemků jsou osvobozeny pozemky ve vlastnictví České republiky. Toto osvobození je generální. Pokud je pozemek ve vlastnictví České republiky, daň z pozemků se z něj neplatí bez ohledu na to, kdo s pozemkem hospodář. Podmínkou osvobození je skutečnost, že daný pozemek není užíván k podnikání, pronajímán

nebo propachtován. Osvobození zůstává zachováno jen v případě, že pozemek je pronajat nebo propachtován obci, kraji, organizační složce státu nebo příspěvkové organizaci, vždy však musí být splněna podmínka, že není užíván k podnikání. Další podmínkou osvobození je, že na daném pozemku není zřízeno právo stavby, bez ohledu na to, zda je jeho součástí již stavba samotná nebo jen právo do budoucna stavbu zřídit (§ 4 odst. 3) [...] Ustanovení podmiňuje ve stanovených případech nárok na osvobození od daně z pozemků skutečností, že daný pozemek není užíván k podnikání, není pronajímán nebo propachtován. Takto je tomu u pozemků ve vlastnictví České republiky (přípustný je jen pronájem nebo pacht obci, kraji nebo organizační složce státu s vyloučením užívání pro podnikání), pozemků tvořících jeden funkční celek s objektem prohlášeným za kulturní památku, pozemků tvořících jeden funkční celek s budovou nebo jednotkou sloužící k vykonávání náboženských obřadů, pozemků tvořících jeden funkční celek s jednotkou nebo stavbou ve vlastnictví obecně prospěšné společnosti a pozemků tvořících jeden funkční celek se stavbou nebo jednotkou sloužící školství, kultuře nebo sociálním službám ve smyslu § 4 odst. 1 písm. g). Stejná podmínka osvobození se vztahuje na pozemky veřejně přístupných parků, prostor a sportovišť a pozemky veřejných vysokých škol či veřejných výzkumných institucí. U pozemků ve vlastnictví České republiky a pozemků obcí a krajů lze navíc uplatnit nárok na osvobození od daně z pozemků jen v případě, že k pozemkům není zřízeno právo stavby.“ (srov. Novotná, M., Koubovský P. Zákon o dani z nemovitých věcí: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2021-2-3]. ASPI_ID KO338_1992CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X k § 4 osvobození od daně)

30. Z napadeného rozhodnutí ovšem vyplývá, že žalovaný ve vztahu k osvobození pozemků od daně z nemovitých věcí neshledal možnost přiznání nároku na osvobození z toho důvodu, že žalobce je především právnickou osobou, která hospodář s majetkem státu za účelem dosažení zisku. Žalovaný výslovně uvádí, že nárok dle cit. ustanovení zákona o dani z nemovitých věcí je přímo spjat s osobou poplatníka, „*tzn. určující je zde skutečnost, že nárok na osvobození od daně je navázán na subjekt*“. Na posuzovaném případě pak nic nemění ani skutečnost, že žalobce vstoupil do likvidace. Tuto argumentaci žalovaného je ovšem nezbytné odmítnout, jelikož z citovaných ustanovení zákona, jakož i odborné literatury je zjevné, že se jedná o osvobození věcné, nikoliv personální (osobní). Z § 4 zákona o dani z nemovitých věcí vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo osvobodit poplatníka od povinnosti platit daň za konkrétní pozemek, přičemž osvobození je vztaženo k předmětu daně – k zdanitelnému pozemku.
31. V tomto ohledu se lze částečně ztotožnit s argumentací žalobce, ze které vyplývá, že pro nárok na osvobození od daně z nemovitých věcí je nutné kumulativně naplnit dvě „podmínky“, a to podmínky uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí.
32. Zdejší soud konstatuje, že § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí obsahuje generální osvobození pro všechny pozemky ve vlastnictví České republiky. V případě, že je pozemek ve vlastnictví České republiky, není rozhodné, jestli s ním hospodář státní podnik nebo příspěvková organizace. Rozhodná je pouze skutečnost, že pozemek je ve vlastnictví České republiky. Nadto v posuzovaném případě není mezi stranami sporné, že pozemky jsou ve vlastnictví České republiky, přičemž žalobce má právo hospodařit s majetkem státu (viz výsledky vyhledání v datech k 1. lednu 2018, č. 1. D1 správního spisu). Osvobození od daně je ovšem navázáno i na splnění podmínky v § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí. Toto ustanovení uvádí, že pozemek nesmí být užíván k podnikání, pronajat, propachtován a nesmí na něm váznout právo stavby. V případě, že

pozemek není užíván k podnikání a neexistuje zde ani žádný z těchto právních vztahů, pak subjektu (poplatníkovi) náleží osvobození od daně z nemovitých věcí.

33. S ohledem na vše shora uvedené je nutné odmítnout argumentaci žalovaného, která byla založena na osvobození osobním, namísto osvobození věcného, které se vztahuje k předmětu daně – k zdanitelnému pozemku. Napříště tak žalovaný bude muset zkoumat, zdali jsou naplněny podmínky pro věcné osvobození od daně z nemovitých věcí u dotčených pozemků.
34. Chybného způsobu posouzení si je žalovaný jistě vědom, jak plyne z jeho vlastního podnětu k nařízení přezkoumání napadeného rozhodnutí. Soud se se žalovaným ztotožňuje v tom, že shodnou právní otázku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2021, č. j. 6 Afs 109/2021-44, na který proto zdejší soud pro stručnost odkazuje.
35. Na základě výše uvedeného tak soud považuje námitky týkající se splnění podmínek pro osvobození od daně za důvodné. Soud uzavírá, že žalovaný zatížil v tomto ohledu své rozhodnutí nezákonností. Pro další řízení bude nutné se touto otázkou v souladu s uvedenou právní doktrínou blíže zabývat.

VI. Shrnutí a náklady řízení

36. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro nezákonnost. Z tohoto důvodu napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zdejší soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce byl v soudním řízení zastoupen advokátem dle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Této osobě dle § 35 odst. 2 s. ř. s. náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náklady řízení žalobce se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby a replika žalobce) 3 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15.342 Kč včetně DPH.
38. Naopak soud nepřiznal žalobci dle § 60 odst. 8 s.ř.s. náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby (vč. související paušální náhrady výdajů) spočívající ve vyjádření žalobce ze dne 25. 8. 2021 k záměru žalovaného k podání podnětu k nařízení přezkoumání napadeného rozhodnutí, neboť se dle názoru soudu jednalo o úkon zcela nadbytečný, jelikož byl žalobce již před sepsáním tohoto vyjádření informován o tom, že dne 7. 9. 2021 bude ve věci vyhlášen rozsudek. Zároveň si musel být žalobce jednoznačně vědom prejudikatury správních soudů, na kterou konečně odkazoval sám žalovaný ve svém oznámení o podání podnětu k nařízení přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. září 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu